

takich, stosunkowo nieurodzajnych, terenów w północno-wschodniej i wschodniej części miasta, nie mają obecnie znaczenia. W przeważającej części rolnictwo wycofało się z tego obszaru, gleby są ugorowane, a na części z nich powstają zapusty brzoźowo-osikowe, prowadzące do samoistnego powrotu środowisk leśnych. Są to tereny w bardzo dogodnych do zabudowy, pomimo ich peryferyjnego położenia i braku odpowiedniej infrastruktury technicznej.

Chęć lokowania za wszelką ceną obiektów mieszkalnych i przemysłowych w centralnych dzielnicach Białegostoku doprowadziła do zajęcia i dewastacji terenów, które nie spełniały kryteriów przydatności do zabudowy. Dotyczy to przede wszystkim terenów dolinnych, w ten sposób zostały zasypane, czasami skanalizowane znaczne odcinki dawnych cieków. Spektakularnymi przykładami takich sytuacji, które miały miejsce w ostatnich kilkunastu latach jest zabudowa odnogi rzeki Białej wzdłuż ulicy Palmowej, zasypianie bezimiennego cieku w rejonie skrzyżowania ul. gen. F. Kleeberga i Produkcyjnej, lokalizacja fabryki dywanów Agnella na biegu wydajnego cieku, wypływającego z Lasu Pietrasze. Źle została zlokalizowana część Os. Leśna Dolina, ponieważ została zabudowana strefa alimentacji i strefa źródłiskowa ważnego cieku, biegnącego wzdłuż ulicy Bacieczki. Na mapie przydatności do zabudowy wskazano ważniejsze ograniczenia wynikające z użytkowania terenu: tereny leśne, tereny objęte ochroną prawną, tereny urządzonej zieleni wysokiej itp.

3.2. Kwalifikacja krajobrazu (Fig. 3.4)

Wskazane wcześniej przykłady złej lokalizacji zabudowy świadczą o ograniczonym zakresie poprawności kryteriów wyłącznie fizjograficznych (geotechnicznych) w planowaniu terenów do zabudowy. Konieczne staje się wyłączenie całej grupy obszarów niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania miasta, jako środowiska życia jego mieszkańców. Uwaga ta dotyczy terenów korytarzy ekologicznych i przewietrzających miasto, terenów rekreacyjnych i zielonych, zapewniających minimum konieczne do utrzymania kondycji zdrowotnej miasta i zachowania jego równowagi z układami przyrodniczymi, które przetrwały jeszcze w granicach miasta lub na jego obrzeżu. Dlatego też na mapie kwalifikacji krajobrazu wyeksponowano i